

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 18517/2022
06.04.2023. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Субић, председника већа, Зорана Хаџића, Мирјане Андријашевић, Надежде Видић и Марије Терзић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Борис Сарић, адвокат из ..., против туженог Града Новог Сада, кога заступа Правобранилаштво Града Новог Сада, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Вишег суда у Новом Саду Гж 1525/2019 од 19.07.2022. године, у седници већа одржаној дана 06.04.2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Вишег суда у Новом Саду Гж 1525/2019 од 19.07.2022. године, као о изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Вишег суда у Новом Саду Гж 1525/2019 од 19.07.2022. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду П 3639/17 од 19.02.2019. године, делимично је усвојен тужбени захтев, па је обавезан тужени да тужиоцу, на име накнаде нематеријалне штете исплати укупан износ од 120.000,00 динара, и то за претрпљене физичке болове износ од 60.000,00 динара и за претрпљени страх износ од 60.000,00 динара, са законском затезном каматом од дана пресуђења до исплате, као и да му накнади трошкове парничног поступка у износу од 107.400,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате. Одбијен је као неоснован тужбени захтев за накнаду нематеријалне штете за претрпљене физичке болове и за претрпљени страх преко досуђеног износа од по 60.000,00 динара, до траженог износа од по 75.000,00 динара, и у делу камате на досуђене трошкове парничног поступка од дана пресуђења до извршности пресуде.

Пресудом Вишег суда у Новом Саду Гж 1525/2019 од 19.07.2022. године, жалба туженог је усвојена, па је првостепена пресуда преиначена, тако што је утврђено да је тужени солидарно са ЈКП „Водовод и канализација“ Нови Сад обавезан да тужиоцу накнади нематеријалну штету због претрпљеног физичког бола и страха и са тим настале трошкове парничног поступка, у износима утврђеним пресудом Основног суда у Новом Саду П 1184/2016 од 06.10.2017. године, која је правноснажна уз пресуду

Вишег суда у Новом Саду Гж 5490/2017 од 31.01.2020. године, уместо што је обавезан тужени да тужиоцу, на име накнаде нематеријалне штете исплати укупан износ од 120.000,00 динара, и то за претрпљене физичке болове износ од 60.000,00 динара и за претрпљени страх износ од 60.000,00 динара, са законском затезном каматом од дана пресуђења до исплате, као и да му накнади трошкове парничног поступка у износу од 107.400,00 динара, са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате и обавезан је тужилац да туженом накнади трошкове жалбеног поступка у износу од 12.000,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној, применом члана 404. Закона о парничном поступку.

Правноснажном пресудом преиначена је првостепена пресуда утолико што је обавезан тужени да солидарно са ЈКП „Водовод и канализација“ Нови Сад тужиоцу накнади нематеријалну штету у виду претрпљеног физичког бола и страха (коју је тужилац претео на тај начин што је крећући се тротоаром десном ногом упао у шахт и задобио тешку телесну повреду у виду прелома проксималног чланка палца десног стопала), у износима утврђеним правноснажном пресудом донетом у поступку поводом истог штетног догађаја против ЈКП „Водовод и канализација“ Нови Сад. Ово због тога што у конкретном случају постоји и одговорност туженог за штетни догађај у смислу одредби Закона о комуналним делатностима, које делатности, између осталих, обухватају одржавање улица и путева у градовима и другим насељима, а која обавеза као и друге комуналне делатности као делатности од општег интереса спадају у надлежност туженог Града и након што су поверене неком јавном предузећу.

Примена института изузетне дозвољености ревизије је резервисана за питања из домена примене материјалног права. Побијаном одлуком одлучено је уз адекватну примену одредаба материјалног права, а ревизијом тужиоца се указује на прекорачење тужбеног захтева у циљу оспоравања испуњености процесних услова за преиначење првостепене пресуде у погледу солидарног обавезивања туженог на накнаду штете са ЈКП „Водовод и канализација“ Нови Сад, што нису разлози за посебну ревизију чија је дозвољеност условљена испуњењем услова прописаних у члану 404. став 1. ЗПП.

С обзиром на изнето, Врховни касациони суд је размотрио правне разлоге на којима је заснована пресуда другостепеног суда и наводе изнете у ревизији тужиоца, па је установио да у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права, што значи да нису испуњени услови из члана 404. став 1. ЗПП, следом чега је одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5., у вези одредбе члана 479. став 6. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 468. став 1. ЗПП прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу који не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Одредбом члана 479. став 6. ЗПП прописано је да против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности ревизија није дозвољена.

Тужба у овој правној ствари поднета је 18.05.2017. године. Вредност предмета спора је 190.000,00 динара.

Како у конкретном случају вредност предмета спора не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе у смислу одредби члана 468. ЗПП, то се ради о спору мале вредности у којем против одлуке другостепеног суда није дозвољена ревизија на основу одредбе члана 479. став 6. ЗПП. У споровима мале вредности дозвољеност ревизије се не цени према одредби члана 13. став 1. тач. 2. и 3. Закона о изменама и допунама Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 55/14), односно новелираној одредби члана 403. став 2. тачке 2. и 3. ЗПП, па преиначење првостепене пресуде од стране другостепеног суда није од утицаја на дозвољеност изјављене ревизије.

На основу члана 413. ЗПП, одлучено је као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Весна Субић,с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**